

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Správny súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dany Jelinkovej Dudzíkovej, LL.M. a členiek senátu JUDr. Ingridy Hudecovej (sudkyňa spravodajkyňa) a JUDr. Lucie Kúdelčíkovej, v právnej veci žalobcu: **GGFS s.r.o.**, IČO: 47 079 690, so sídlom: Sasinkova 5, 811 08 Bratislava, *právne zastúpeného: Advokátska kancelária MCL, s.r.o., IČO: 50 074 369, so sídlom: Mostová 2, 811 02 Bratislava, a súčasne právne zastúpeného: BOHUNICKÝ & Co. s.r.o., IČO: 47 876 034, so sídlom: Lermontovova 16, 811 05 Bratislava*, proti žalovanému: **Úrad pre verejné obstarávanie**, IČO: 31 797 903, so sídlom: Ružová dolina 606/10, 821 09 Bratislava, P.O.BOX 98, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. s. 9897-9000/2020, 9898-9000/2020 zo dňa 29.07.2020, takto

r o z h o d o l:

- I. Správny súd v Bratislave žalobu **z a m i e t a**.
- II. Žalovanému súd právo na náhradu trov konania voči žalobcovi **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e

I.

Priebeh administratívneho konania

1. Na základe námietok žalobcu ako záujemcu vo verejnej súťaži na predmet nadlimitnej zákazky „Zabezpečenie stravných poukážok pre potreby mesta Dunajská Streda“, vyhlásenej verejným obstarávateľom mestom Dunajská Streda (ďalej len „verejný obstarávateľ“ alebo „kontrolovaný“) v Úradnom vestníku Európskej únie pod značkou 2020/S 059-141740 zo dňa 24.03.2020 a vo Vestníku verejného obstarávania č. 67/2020 dňa 25.03.2020 pod značkou 12018 - MSS (ďalej len „predmetná verejná súťaž“), doručených žalovanému dňa 04.05.2020 a smerujúcich podľa § 170 ods. 3 písm. b) zákona č. 343/2015 Z. z. o verejnom obstarávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZVO“) proti podmienkam uvedeným v iných dokumentoch potrebných na vypracovanie ponuky (ďalej len „námietky č. 1“), a námietok žalobcu, doručených žalovanému dňa 13.05.2020 a smerujúcich podľa § 170 ods. 3 písm. g) ZVO proti inému úkonu kontrolovaného (ďalej len „námietky č. 2“),

bolo začaté konanie o preskúmanie úkonov kontrolovaného podľa § 171 ZVO. Oznámenie o začatí konania žalovaný vydal dňa 06.05.2020 pod č. 7489-6000/2020-OD-L a následne konania o preskúmanie námietok č. 1 a námietok č. 2 spojil podľa § 171 ods. 7 ZVO do jedného konania.

2. Po uskutočnení procesných úkonov v spojenom konaní vydal Úrad pre verejné obstarávanie, Odbor dohľadu (ďalej len „prvostupňový orgán“), rozhodnutie č. 7489-6000/2020-OD, 7903-6000/2020-OD zo dňa 09.06.2020 (ďalej aj „prvostupňové rozhodnutie“), ktorým námietky č. 1 a námietky č. 2 žalobcu podľa § 175 ods. 3 ZVO zamietol.

3. Na základe žalobcom podaného odvolania Úrad pre verejné obstarávanie, Rada Úradu pre verejné obstarávanie (ďalej len „žalovaný“) dňa 29.07.2020 vydal rozhodnutie č. s. 9897-9000/2020, 9898-9000/2020 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“), ktorým odvolanie č. 1 a odvolanie č. 2 žalobcu zamietol a prvostupňové rozhodnutie potvrdil podľa § 177 ods. 12 ZVO.

II. Žaloba

4. Všeobecnou správnu žalobou podanou dňa 28.08.2020 v zákonom stanovenej lehote na Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“), sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti a zrušenia napadnutého rozhodnutia v spojení s prvostupňovým rozhodnutím (ďalej spolu aj „preskúmané rozhodnutia“) z dôvodov podľa § 191 ods. 1 písm. c), písm. d), písm. e) zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „SSP“), teda namietal nesprávne právne posúdenie veci, nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia a nedostatočne zistený skutkový stav. K nesprávnemu právnemu posúdeniu veci žalobca uviedol, že žalovaný posudzovanú vec nesprávne právne posúdil tým, že obsah správne zvolenej právnej normy nesprávne interpretoval a interpretovanú právnu normu nesprávne aplikoval. Závery žalovaného týkajúce sa právneho posúdenie zisteného skutkového stavu nemajú podľa žalobcu oporu vo všeobecne záväzných právnych predpisoch a nereflektujú zistený stav veci, preto na ne nemožno prihliadať.

5. Žalovaný podľa žalobcu nesprávne interpretoval a aplikoval § 10 ods. 2 ZVO, konkrétne princíp nediskriminácie hospodárskych subjektov v kontexte obstarávania zákazky, keďže toto obstarávanie vykazuje znaky skrytej diskriminácie, ktorá je založená na uplatňovaní formálne rovnakých požiadaviek, ktoré však majú na niektoré hospodárske subjekty významne odlišný dopad a vedú k rovnakému výsledku ako priama a zjavná diskriminácia. Významne odlišný dopad pritom spočíva v tom, že do verejného obstarávania sa nemohli zapojiť subjekty, vrátane žalobcu, ktoré podnikajú v oblasti sprostredkovania zabezpečenia stravovania zamestnancov formou elektronických stravných lístkov (nie papierových). Účel verejného obstarávania bol jasne deklarovaný v zverejnení oznámenia o jeho vyhlásení, ako aj v súťažných podkladoch, pričom ho podľa žalobcu bolo možné splniť nielen vyhlásením užšie definovaného predmetu zákazky, ale aj jeho širšou definíciou. Verejný obstarávateľ si však dobrovoľne vybral tú alternatívu, ktorá je obmedzujúca, a zdôvodnil to s poukazom na potreby svojich zamestnancov, primárny cieľ predmetu zákazky tak vychádzal z reálnych požiadaviek a potrieb jeho zamestnancov, preto vyhodnotil papierovú formu stravných lístkov ako vhodnejšiu, a

argumentoval aj tým, že zmena na inú formu by so sebou niesla zvýšené náklady na jej financovanie v internom prostredí kontrolovaného. Takáto obhajoba zvolenej špecifikácie predmetu zákazky je podľa žalobcu nedostatočná, nepodložená a zjavne účelová. Žalovaný sa s ňou stotožnil a dokonca ju nekriticky prijal, s čím žalobca vyjadril nesúhlas. Poukázal pritom na to, že elektronické stravovacie karty sú určené na ten istý účel ako papierové stravné lístky, t. j. stravovanie zamestnancov. Žalobca preukázal splnenie ďalšieho predpokladu, a to predloženie zoznamu akceptačných miest (zazmluvnených stravovacích zariadení) a preukázal, že účel zákazky by sa dosiahol aj formou stravovacích kariet. Žalobca dodal, že pokiaľ sa kontrolovaný rozhodne diktovať spôsob dosiahnutia účelu zákazky tak ako v predmetnej veci, hrozí riziko, že diskvalifikuje ostatné subjekty na trhu, ktoré sú schopné ponúknuť rovnaké alebo lepšie riešenie plnenia, avšak inou formou. Definovanie predmetu zákazky je síce v kompetencii verejného obstarávateľa, avšak stanovenie požiadaviek na predmet zákazky nemôže byť v rozpore so základnými princípmi verejného obstarávania. Podľa žalobcu predloženie záznamu z rokovania závodného výboru odborovej organizácie SLOVES pri Mestskom úrade v Dunajskej Strede zo dňa 27.01.2020, podľa výsledkov ktorého závodný výbor nesúhlasí s výmenou papierových stravných lístkov na stravovacie karty, nie je podľa žalobcu dostatočným dôvodom, pre ktorý by mal byť vylúčený zo súťaže. Podľa žalobcu je nemysliteľné, aby kontrolovaný bránil zabezpečeniu stravovacích služieb technologicky a environmentálne vyspelým spôsobom a výslovne požadoval len papierové stravné lístky. Ak má kontrolovaný obavy z používania nových technológií, takýto argument nemôže byť relevantný, lebo keď je niečo zaužívané, neznamená to, že je to automaticky správne. Kontrolovaný v administratívnom konaní objektívne nepreukázal, čo by skutočne bránilo aplikácii elektronických kariet jeho zamestnancami. Obmedzenie hospodárskej súťaže len na základe „zaužívaných procesov“ je podľa žalobcu absurdné. Kontrolovaný nepreukázal ani to, že by jeho požiadavky boli opodstatnené a dôvodné, napríklad s poukazom na nemožnosť „spracovania“ stravovacích kariet. Žalobca zdôraznil, že nespornou výhodou elektronických poukážok je práve zjednodušenie administratívy a zníženie nákladov. Efektívnosť a ekonomickosť je však to posledné, na čom kontrolovanému a žalovanému záleží. Strach z inovácií a neodôvodnené obavy nie sú spôsobilé zvrátiť vývoj a zatieniť nesporné výhody elektronických kariet.

6. Podľa žalobcu je prirodzené, že papierová a elektronická poukážka nie sú totožné a sú s nimi spojené viaceré odlišnosti. Z pohľadu diskriminácie a rovnosti je však podľa žalobcu dôležité, že obe slúžia rovnakému účelu. Tvrdenia žalovaného, že obstaranie predmetu zákazky vyplýva z odôvodnených potrieb kontrolovaného, nebolo v konaní preukázané, preto na ne nemožno prihliadať. Žalobca poukázal na rozhodovaciu prax Protimonopolného úradu Slovenskej republiky (ďalej len „PMÚ“), v rámci ktorej sa PMÚ zaoberal vymedzením tovarového relevantného trhu, pričom uviedol, že elektronické poukážky sú alternatívnou podobou papierových stravovacích poukážok a obe sú plne zastupiteľnými tovarmi.

7. Podľa žalobcu nie je pravdivé ani tvrdenie, že na trhu pôsobí dostatok subjektov poskytujúcich práve predmet zákazky. Poukázal na to, že všetkým subjektom okrem žalobcu a ďalšej jednej spoločnosti bol uložený zákaz účasti vo verejnom obstarávaní na dobu troch rokov, teda predmetného obstarávania sa nemohli zúčastniť. Tento zákaz mal byť zohľadnený a následne vyhodnotený. Podľa žalobcu teda nie je pravda, že na trhu v čase vyhlásenia súťaže na predmet

zákazky pôsobilo dostatočné množstvo subjektov, čím sa podľa neho vylúčenie elektronických stravných poukážok zo špecifikácie predmetu zákazky stáva o to viac diskriminačným v danom čase. Žalobca zdôraznil, že požiadavka na papierovú formu stravných poukážok nie je analogicky požiadavkou na funkciu alebo výkon, ale požiadavkou na formu - spôsob plnenia. Takáto podmienka je pritom spôsobilá bezdôvodne obmedziť hospodársku súťaž, je teda diskriminačná, keďže požadovaný obsah, kvalitu aj rozsah plnenia dokážu hospodárske subjekty poskytnúť aj inou formou. Žalobca poukázal aj na rozhodovacia činnosť žalovaného, podľa ktorej uprednostnenie jednej formy predmetu zákazky nemusí byť nutne znakom diskriminácie záujemcov, ale je potrebné posudzovať uplatniteľnosť a využiteľnosť tej - ktorej formy na zabezpečenie účelu verejného obstarávania, ktorým v tomto prípade je stravovanie zamestnancov. Žalovaný neposkytol rozumné vysvetlenie, prečo by papierová forma mala byť uplatniteľná pre kontrolovaného, ale elektronická už nie. Žalovaný sa len nekriticky stotožnil s názorom kontrolovaného a svoje rozhodnutia založil na nepreukázanom skutkovom stave.

8. Žalobca ďalej poukázal na rozhodovacia činnosť žalovaného, podľa ktorej verejný obstarávateľ musí predmet zákazky opísať takým spôsobom, aby vytvoril predpoklady na účasť vo verejnom obstarávaní dostatočnému počtu hospodárskych subjektov transparentným spôsobom, bez vytvárania zbytočných nejasností a pochybností pre hospodárske subjekty, ktoré by mohli byť konaním verejného obstarávateľa odradené od predloženia ponuky. Vylúčenie elektronickej formy poukážok takúto pochybnosť do celého procesu podľa žalobcu vnáša. Podľa názoru žalobcu je konanie kontrolovaného aj v rozpore s českou judikatúrou, ktorá má s našou právnou úpravou spoločný základ v európskych smerniciach, a ktorá hovorí o skrytej diskriminácii.

9. Žalobca ďalej namietal možnosť účasti niektorých subjektov vo verejnom obstarávaní. Poukázal na to, že rozhodnutie súdu, ktorým bola žaloba proti rozhodnutiu PMÚ zamietnutá, nadobudlo právoplatnosť 28.03.2019 a bola proti nemu podaná kasačná sťažnosť. Podľa žalobcu však ide o konečné rozhodnutie vo veci. Poukázal na znenie § 38h ods. 4 písm. b) zákona č. 136/2001 Z. z. o ochrane hospodárskej súťaže a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 347/1990 Zb. o organizácii ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZOHS“) a § 32 ods. 6 písm. c) ZVO. Podľa žalobcu ani odkladný účinok kasačnej sťažnosti nemôže mať vplyv na jeho existenciu, resp. jeho platnosť a právoplatnosť. Zdôraznil význam rozdielu medzi právoplatnosťou a vykonateľnosťou rozhodnutia ako i skutočnosť, že podanie kasačnej sťažnosti samo osebe nemôže byť prostriedkom pre účelové obchádzanie právoplatne uložených sankcií. Samotná sankcia by sa totiž minula účinkom. Kasačnou sťažnosťou dochádza len k odkladu vykonateľnosti, pričom ustanovenie ZOHS a ZVO vyžadujú konečné rozhodnutia, ktoré viažu na okamih právoplatnosti. Zdôraznil základné princípy výkladu právnej formy, najmä princíp predvídateľnosti a právnej istoty, a uzavrel, že predmetné ustanovenia je potrebné vykladať prísne reštriktívne.

10. S ohľadom na uvedené podľa žalobcu kontrolovaný vo verejnom obstarávaní pochybil, keď nielenže nevytlúčil sporných uchádzačov z verejného obstarávania, ale ponuka jedného z uchádzačov bola akceptovaná ako úspešná. Žalovaný si tak nesprávne vyložil

ustanovenia ZVO a ZOHS a napadnuté rozhodnutie trpí nezákonnosťou.

11. Vo vzťahu k namietanej nepreskúmateľnosti žalobca uviedol, že z napadnutého rozhodnutia nie je zrejmé, aké úvahy viedli žalovaného pri vyhodnotení argumentov žalobcu a tento nedostatočne vyhodnotil námietku porušenia princípu nediskriminácie a transparentnosti. Žalovaný bol povinný vysporiadať sa so všetkými predloženými argumentami a skutočnosťami relevantnými pre správne posúdenie veci a bol povinný svoje úvahy náležite zdôvodniť. Veľká časť rozhodnutia obsahuje len citácie bez vlastnej úvahy žalovaného a takéto rozhodnutie je arbitrárne, svojvoľné a nepreskúmateľné. Napadnuté rozhodnutie podľa žalobcu trpí aj vadou nedostatočne zisteného skutkového stavu, keďže žalovaný svoje tvrdenia nepreukázal, nedostatočne sa zaoberal zdôvodnením potrieb kontrolovaného a len nekriticky prevzal jeho tvrdenia.

12. Na základe uvedeného žalobca žiadal, aby súd preskúmané rozhodnutia zrušil a vec žalovanému vrátil na ďalšie konanie, a súčasne aby žalobcovi priznal úplnú náhradu trov konania voči žalovanému.

III. Vyjadrenie žalovaného

13. V rámci reakcie na súdom doručení žalobu sa žalovaný vyjadril podaním doručeným krajskému súdu dňa 10.12.2020. Zhrnul skutkový stav, zopakoval argumenty žalobcu a v rámci vlastnej argumentácie uviedol, že zásadu diskriminácie si nie je možné zamieňať s jednoduchou nemožnosťou konkrétneho dodávateľa splniť podmienky, resp. realizovať predmet verejného obstarávania v požadovanej kvalite či rozsahu. Zdôraznil, že určitá miera obmedzenia voľnosti výberu je zákonom predvídaná a povolená. V tejto súvislosti poukázal aj na svoje metodické usmernenie z 12.10.2015, v zmysle ktorého uprednostnenie jednej formy predmetu zákazky pred inou nemusí byť nutne znakom diskriminácie subjektov. Zvýraznil, že kompetenciu verejného obstarávateľa pri definovaní opisu predmetu zákazky nemožno obmedziť iba na sledovaný účel, ktorým je zabezpečenie stravovania, ale je primerané a vhodné akceptovať aj iné požiadavky, ktoré zodpovedajú jeho potrebám. Verejný obstarávateľ má právo zdefinovať formu stravných poukážok, ktoré obstaráva pre svojich zamestnancov. Verejnému obstarávateľovi nevyplýva žiadna povinnosť aktívne odôvodňovať, čo ho viedlo ku stanoveniu tej - ktorej požiadavky na predmet zákazky a už vôbec nie v súťažných podkladoch. Rozhodnutie, čo bude a čo nebude požiadavkou na predmet zákazky, neprináleží žalobcovi, ale verejnému obstarávateľovi. Zo zákona verejnému obstarávateľovi nevyplýva ani povinnosť prispôbovať predmet zákazky dodávateľom.

14. Vo vzťahu k zákazu účasti niektorých spoločností na verejnom obstarávaní žalovaný uviedol, že kasačná sťažnosť má odkladný účinok ex lege, čo znamená, že právne účinky zamietajúceho rozsudku krajského súdu nenastupujú a takéto rozhodnutie nemôže byť podkladom pre vydanie naň nadväzujúcich rozhodnutí. Už Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ÚS SR“) vyslovil, že pod právnymi účinkami rozhodnutia sa rozumie nielen platnosť, právoplatnosť, ale aj vykonateľnosť, ktoré nastávajú vždy, ak nedôjde k ich odloženiu (II. ÚS

264/04). Dôsledkom podania kasačnej sťažnosti podľa žalovaného je, že nedochádza k právnym účinkom spojeným so zákazom účasti vo verejnom obstarávaní, a to až do rozhodnutia o nej zo strany Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky.

15. Žalovaný zhrnul, že dôvody uvedené v žalobe sú nesprávne, účelové, neodôvodnené a nezodpovedajú súčasnej právnej úprave. Žalovaný postupoval zákonne, riadne zistil skutkový stav, vec správne právne posúdil a napadnuté rozhodnutie vydal v súlade so zákonom. Vzhľadom na uvedené navrhol, aby súd žalobu ako nedôvodnú v celom rozsahu zamietol podľa § 190 SSP a žalobcovi nepriznal náhradu trov konania.

IV.

Replika žalobcu, duplika žalovaného

16. K vyjadreniu žalovaného sa vyjadril žalobca podaním doručeným krajskému súdu dňa 12.01.2021 (replika). Zopakoval časť svojej žalobnej argumentácie, zotrval na dôvodoch žaloby a zdôraznil, že v danej veci došlo ku skrytej diskriminácii a rozhodnutie krajského súdu vo vzťahu k zákazu účasti na verejnom obstarávaní bolo konečné. Argumentáciu žalovaného považoval za neopodstatnenú a zotrval na žalobnom petite.

17. K replike sa vyjadril žalovaný podaním doručeným súdu dňa 04.10.2024 (duplika). V celom rozsahu sa pridržiaval svojho vyjadrenia k žalobe, čiastočne zopakoval svoje argumenty v ňom vyjadrené, námietky žalobcu považoval za neopodstatnené a navrhol žalobu ako nedôvodnú zamietnuť.

18. Duplika bola doručená žalobcovi na vedomie dňa 22.11.2024.

V.

Relevantná právna úprava

19. Podľa § 493e SSP konania začaté a neskončené do 30. júna 2023 sa dokončia podľa tohto zákona v znení účinnom do 30. júna 2023; ustanovenie § 493f tým nie je dotknuté.

20. Podľa § 6 ods. 1 SSP správne súdy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

21. Podľa § 6 ods. 2 písm. a) SSP správne súdy rozhodujú v konaniach o správnych žalobách.

22. Podľa § 190 SSP ak správny súd po preskúmaní rozhodnutia alebo opatrenia žalovaného dospeje k záveru, že žaloba nie je dôvodná, rozsudkom ju zamietne.

23. Podľa § 168 SSP žalovanému prizná správny súd podľa pomeru jeho úspechu vo veci voči žalobcovi právo na náhradu dôvodne vynaložených trov konania iba, ak to možno

spravodlivo požadovať. Orgánu štátnej správy však náhradu trov právneho zastúpenia možno priznať len výnimočne.

24. Podľa § 10 ods. 2 ZVO verejný obstarávateľ a obstarávateľ musia dodržať princíp rovnakého zaobchádzania, princíp nediskriminácie hospodárskych subjektov, princíp transparentnosti, princíp proporcionality a princíp hospodárnosti a efektívnosti.

25. Podľa § 170 ods. 3 písm. b) ZVO osoba podľa odseku 1 môže pred uzavretím zmluvy, koncesnej zmluvy alebo rámcovej dohody, pred ukončením súťaže návrhov, pred zadaním zákazky na základe rámcovej dohody alebo pred ukončením postupu inovatívneho partnerstva podať námietky proti podmienkam uvedeným v iných dokumentoch potrebných na vypracovanie žiadosti o účasť, ponuky alebo návrhu poskytnutých kontrolovaným.

26. Podľa § 170 ods. 3 písm. g) ZVO osoba podľa odseku 1 môže pred uzavretím zmluvy, koncesnej zmluvy alebo rámcovej dohody, pred ukončením súťaže návrhov, pred zadaním zákazky na základe rámcovej dohody alebo pred ukončením postupu inovatívneho partnerstva podať námietky proti úkonu kontrolovaného inému ako uvedenému v písmenách a) až f).

27. Podľa § 171 ods. 1 ZVO konanie o preskúmanie úkonov kontrolovaného na základe námietok sa začína dňom doručenia námietok úradu.

28. Podľa § 175 ods. 3 ZVO ak úrad v konaní o preskúmanie úkonov kontrolovaného na základe námietok nezistí porušenie tohto zákona, na ktoré poukazuje navrhovateľ v podaných námietkach a ktoré by mohlo ovplyvniť výsledok verejného obstarávania a úrad nepostupoval podľa odseku 2, námietky zamietne.

29. Podľa § 177 ods. 12 ZVO rada v odvolacom konaní rozhodne vždy vo veci samej, pričom ak sú pre to dôvody, rada rozhodnutie zmení a v opačnom prípade odvolanie zamietne a rozhodnutie potvrdí.

30. Podľa § 32 ods. 1 písm. f) ZVO verejného obstarávania sa môže zúčastniť len ten, kto spĺňa tieto podmienky účasti týkajúce sa osobného postavenia: nemá uložený zákaz účasti vo verejnom obstarávaní potvrdený konečným rozhodnutím v Slovenskej republike alebo v štáte sídla, miesta podnikania alebo obvyklého pobytu.

31. Podľa § 32 ods. 6 ZVO konečným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci na účely tohto zákona sa rozumie

- a) právoplatné rozhodnutie príslušného správneho orgánu, proti ktorému nie je možné podať žalobu,
- b) právoplatné rozhodnutie príslušného správneho orgánu, proti ktorému nebola podaná žaloba,
- c) právoplatné rozhodnutie súdu, ktorým bola žaloba proti rozhodnutiu alebo postupu správneho orgánu zamietnutá alebo konanie zastavené alebo
- d) iný právoplatný rozsudok súdu.

32. Podľa § 38h ods. 1 ZOHS ak tento zákon neustanovuje inak, úrad uloží podnikateľovi zákaz účasti vo verejnom obstarávaní na dobu troch rokov, ak tomuto podnikateľovi uložil pokutu za porušenie zákazu dohody obmedzujúcej súťaž, ktorá spočívala v koordinácii podnikateľov vo verejnom obstarávaní,⁴ v obchodnej verejnej súťaži^{4a}) alebo inej obdobnej súťaži, v súvislosti s verejným obstarávaním, obchodnou verejnou súťažou alebo inou obdobnou súťažou.

33. Podľa § 38h ods. 4 písm. b) ZOHS doba podľa odseku 1 a 3 začína plynúť právoplatnosťou konečného rozhodnutia; za konečné rozhodnutie sa na účely určenia začiatku plynutia lehoty považuje:

- a) právoplatné rozhodnutie úradu alebo rady, ktorým bol uložený zákaz podľa odseku 1 alebo 3 a proti ktorému nie je možné podať žalobu alebo proti ktorému nebola podaná žaloba,
- b) právoplatné rozhodnutie súdu, ktorým bola zamietnutá žaloba alebo zastavené konanie vo veci preskúmania rozhodnutia úradu alebo rady, ktorým bol uložený zákaz podľa odseku 1 alebo 3.

34. Podľa § 439 ods. 1 SSP kasačná sťažnosť je prípustná proti každému právoplatnému rozhodnutiu správneho súdu, ak tento zákon neustanovuje inak.

35. Podľa § 447 ods. 2 SSP nastúpením odkladného účinku zo zákona alebo jeho priznaním na základe rozhodnutia kasačného súdu podľa odseku 1 sa do právoplatného rozhodnutia kasačného súdu o kasačnej sťažnosti pozastavujú účinky napadnutého rozhodnutia správneho súdu a takéto rozhodnutie nemôže byť podkladom na vydanie naň nadväzujúcich rozhodnutí alebo opatrení iných orgánov verejnej moci. Na rozhodovanie o odkladnom účinku sa primerane použijú ustanovenia § 186 až 189 okrem lehôt podľa § 187 ods. 1 a 3.

VI.

Posúdenie vecí správnym súdom

36. Podľa § 3 ods. 1, ods. 3 písm. b) zákona č. 151/2022 Z. z. o zriadení správnych súdov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 151/2022 Z. z.“) začal Správny súd v Bratislave dňa 01.06.2023 svoju činnosť a súčasne výkon súdnictva prešiel z Krajského súdu v Bratislave, Krajského súdu v Nitre a Krajského súdu v Trnave na Správny súd v Bratislave (ďalej aj „správny súd“ alebo „súd“) vo všetkých veciach, v ktorých je od 01.06.2023 daná právomoc správnych súdov. V súlade s platným a účinným rozvrhom práce správneho súdu bola vec, pôvodne vedená pred Krajským súdom v Bratislave pod sp. zn. 1S/202/2020, v zmysle § 51 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov náhodným výberom pomocou technických prostriedkov a programových prostriedkov schválených Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky pridelená do senátu 5S správneho súdu, kde je vedená pod sp. zn. BA-1S/202/2020.

37. Účastníci konania netrvali na nariadení pojednávania a nebol daný ani iný dôvod na jeho nariadenie podľa § 107 ods. 1 SSP, správny súd preto vec preskúmal bez nariadenia pojednávania a rozsudok vo veci verejne vyhlásil vyvesením jeho skráteného písomného vyhotovenia bez odôvodnenia na úradnej tabuli súdu dňa 09.10.2025 (§ 137 ods. 3 veta druhá

SSP). Termín a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia bol oznámený na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu dňa 25.07.2025 (oznámenie zverejnené v dňoch 25.07.2025 až 09.10.2025), teda bola dodržaná zákonná 5-dňová lehota v zmysle § 137 ods. 4 SSP. Dňom vyhlásenia rozsudku v zmysle § 137 ods. 3 SSP je deň 09.10.2025.

38. Predmetom tohto konania bolo posúdenie zákonnosti preskúvaných rozhodnutí prvostupňového orgánu a žalovaného (ďalej spolu len „žalovaný“), vydaných v konaní o preskúmanie úkonov kontrolovaného na základe námietok podaných zo strany žalobcu ako záujemcu o účasť vo verejnej súťaži na predmet nadlimitnej zákazky „Zabezpečenie stravných poukážok pre potreby mesta Dunajská Streda“. Preskúvanými rozhodnutiami boli zamietnuté námietky žalobcu, uplatnené podľa § 170 ods. 3 písm. b), písm. g) ZVO, a to z dôvodu podľa § 175 ods. 3 ZVO, teda že žalovaný nezistil porušenie zákona, ktoré by mohlo ovplyvniť výsledok verejného obstarávania. Prvostupňové rozhodnutie bolo v celom rozsahu potvrdené napadnutým rozhodnutím podľa § 177 ods. 12 ZVO.

39. Správny súd ako súd vecne a miestne príslušný na konanie v danej veci podľa § 10, § 13 ods. 1 SSP a § 3 ods. 3 písm. b) zákona č. 151/2022 Z. z. preskúmal napadnuté rozhodnutie v spojení s prvostupňovým rozhodnutím orgánu verejnej správy vrátane konania, ktoré predchádzalo ich vydaniu, v rozsahu dôvodov uplatnených v žalobe, a dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná.

40. Správny súd sa v rámci preskúmania veci v prvom rade zamerl na posúdenie existencie žalobného dôvodu podľa § 191 ods. 1 písm. d) SSP, teda námietky nepreskúmateľnosti rozhodnutí, ktorá je predpokladom pre možnosť posúdenia ďalších uplatnených žalobných dôvodov. Za nepreskúmateľné sa považuje také rozhodnutie, ktoré je nezrozumiteľné, teda nejasné alebo protirečivé, a rozhodnutie, ktoré je nedostatočne odôvodnené, teda také, z ktorého nie je možné jednoznačne zistiť dôvody, ktoré k nemu viedli, resp. úvahy, ktorými sa administratívny orgán pri formovaní záverov v ňom vyjadrených riadil. Správny súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia v spojení s prvostupňovým rozhodnutím dospel k záveru, že nezrozumiteľnosťou ani nedostatkom dôvodov ani jedno z nich netrpí.

41. Námietky žalobcu č. 1, vznesené podľa § 170 ods. 3 písm. b) ZVO (námietky proti podmienkam uvedeným v iných dokumentoch potrebných na vypracovanie žiadosti o účasť, ponuky alebo návrhu poskytnutých kontrolovaným), spočívali v tvrdení, že kontrolovaný bezdôvodne a protizákonne obmedzil hospodársku súťaž tým, že vylúčil jeden z relevantných a plnohodnotných spôsobov dosiahnutia účelu predmetu zákazky inou formou stravnej poukážky, a to formou elektronických stravovacích kariet. Žalovaný sa v rámci prieskumu tejto námietky zamerl na to, či stanovená forma môže mať voči hospodárskym subjektom, ktoré poskytujú alternatívnu formu zabezpečovania stravovania zamestnancov prostredníctvom elektronických stravovacích kariet, diskriminačný charakter v zmysle § 10 ods. 2 ZVO. Žalovaný v odôvodnení prvostupňového rozhodnutia v prvom rade zdôraznil, že v tomto prípade ide o špecifický predmet zákazky, na ktorý má vplyv viacero faktorov, ako napríklad skutočnosť, že časť stravovacej poukážky je hradená samotnými zamestnancami, ktorí prostredníctvom kolektívnych orgánov prezentujú svoje požiadavky voči zamestnávateľovi a ich výsledkom je kolektívna zmluva, a

podľa žalovaného je potrebné brať do úvahy aj pokrytie stravovacích prevádzok, ktoré akceptujú elektronické karty. Žalovaný uviedol, že požiadavky kontrolovaného na zabezpečenie stravovania, z ktorých vyplýva, že požaduje papierové stravné lístky, predstavujú požiadavky na predmet zákazky, ktorými kontrolovaný zabezpečuje svoju povinnosť podľa § 152 ods. 1 Zákonníka práce. Žalovaný mal za to, že rozhodnutie kontrolovaného o výbere formy stravných poukážok je v súlade s jeho právomocami určiť vzhľadom na svoje potreby opis predmetu zákazky, vrátane samotných požiadaviek naň. Žalovaný poukázal na aktuálne rozhodnutia Rady Úradu pre verejné obstarávanie z 22.04.2020 a 19.03.2020, z ktorých vyplynulo, že v prípade poskytovania papierových stravných lístkov a elektronických kariet ide o odlišné segmenty trhu, ktoré vyplývajú z odlišností v spôsobe zavedenia „sprocesovania“, evidovania, spôsobu sprostredkovania zamestnancom a následného používania samotnými zamestnancami. Žalovaný dodal, že z uvedeného vyplýva objektívna existencia určitých výhod a nevýhod plynúcich z používania oboch typov prostriedkov na zabezpečenie stravovania, pričom závisí len od preferencií verejného obstarávateľa, pre aký typ prostriedku sa rozhodne, čo potvrdzuje aj rozhodovacia prax žalovaného s poukazom na rozhodnutie zo dňa 22.03.2016, podľa ktorého uprednostnenie jednej formy predmetu zákazky pred inou nemusí byť nutne znakom diskriminácie záujemcov s poukazom na uplatniteľnosť a využiteľnosť tej - ktorej formy. Žalovaný s poukazom na svoju rozhodovaciu činnosť dodal, že na trhu pôsobí dostatočný počet subjektov schopných plniť daný predmet zákazky, pričom väčšina z nich je schopná ho zabezpečiť tak prostredníctvom stravovacích poukážok, ako aj prostredníctvom elektronických stravovacích kariet. Zvýraznil, že hospodársky subjekt má právo slobodne sa rozhodnúť, aký bude jeho predmet podnikania a aké služby sa rozhodne na trhu ponúkať, a teda nemôže byť dané za vinu kontrolovanému, že obstaráva predmet zákazky, ktorý žalobca neposkytuje. Nemožno teda dospieť k záveru, že by opis predmetu zákazky zvýhodňoval konkrétneho dodávateľa na relevantnom trhu. Skutočnosť, že požiadavka na papierové stravné poukážky vylučuje žalobcu z potenciálnych poskytovateľov služieb predmetu zákazky, nemožno klásť za vinu kontrolovanému. Žalovaný skonštatoval, že v zásade každá jedna požiadavka na akýkoľvek predmet zákazky je spôsobilá vylúčiť nejaké hospodárske subjekty z okruhu potenciálnych dodávateľov alebo poskytovateľov, nemožno tu však automaticky hovoriť o diskriminácii, či už otvorenej alebo skrytej. V konaní sa podľa žalovaného nepreukázalo nerovnaké zaobchádzanie s jednotlivými záujemcami a uchádzačmi, ani poškodenie hospodárskej súťaže a konkurenčného prostredia medzi hospodárskymi subjektami. Ide tu o situáciu, kedy je predmet zákazky odlišný od predmetu podnikania žalobcu. Žalovaný zdôraznil aj skutočnosť, že v tomto prípade nie je možná ani aplikácia analógie.

42. Podľa žalovaného sa nemožno zamerať iba na účel predmetu zákazky tak, ako to požaduje žalobca, ale aj na ďalšie aspekty zvolenej formy, ktorými sú nepochybne aj uplatniteľnosť a využiteľnosť. V tejto súvislosti podľa žalovaného nie je možné opomenúť vyjadrenie kontrolovaného, že nemal zámer obstarávať elektronické stravovacie karty vzhľadom na zavedený systém pridelovania, evidencie a spracovania papierových stravných poukážok v rámci nastaveného systému miezd zamestnancov a účtovníctva, vzhľadom na určený systém príspevkov z nákladov verejného obstarávateľa, príspevku zo sociálneho fondu, s ohľadom na nastavený systém stravovania zamestnancov, kolektívnu zmluvu a tiež zápisnicu z 27.01.2020. Kontrolovaný vo svojich vyjadreniach uviedol aj to, že nijako neobmedzil hospodársku súťaž,

keďže jednoznačne a nestranne určil predmet zákazky vo vzťahu k svojim potrebám, nie potrebám záujemcov, resp. uchádzačov, ktorí nie sú spôsobilí splniť požiadavky verejného obstarávateľa na predmet zákazky.

43. Žalovaný ďalej v prvostupňovom rozhodnutí poukázal na účel ZVO, ktorým nie je prinútiť verejného obstarávateľa obstaráť taký predmet plnenia, ktorý nespĺňa jeho potreby a požiadavky, ktoré sú najlepšie známe jemu samému. Žalovaný poukázal na to, že sám žalobca vo svojich námietkach pripustil, že zabezpečenie stravovania prostredníctvom elektronických kariet by bolo pripustenie iného, teda variantného riešenia. Žalovaný v tejto súvislosti vysvetlil, že inštitút variantného riešenia by mal byť využívaný najmä v postupe zadávania zákazky inovatívnym partnerstvom. Zdôraznil, že tento inštitút je fakultatívny, a teda kontrolovaný ho nebol povinný aplikovať. Uzavrel, že kontrolovaný tým, že nepripustil variantné riešenie, a teda nepripustil zabezpečenie stravovania zamestnancov iným riešením ako prostredníctvom stravovacích poukážok, neporušil ZVO.

44. Námietky žalobcu č. 2, vznesené podľa § 170 ods. 3 písm. g) ZVO proti úkonu kontrolovaného inému ako uvedenému v písmenách a) až f), spočívali v tvrdení, že kontrolovaný pochybil pri vyhodnocovaní ponúk, keď konkrétnych uchádzačov nevylúčil z verejnej súťaže pre nesplnenie podmienok týkajúcich sa osobného postavenia podľa § 32 ods. 1 písm. f) ZVO. Poukázal pritom na rozhodnutie PMÚ z 11.09.2017, právoplatné 28.03.2019, ktorým bol dotknutým subjektom (uchádzačom, z ktorých jeden bol úspešný) uložený zákaz účasti vo verejnom obstarávaní na dobu troch rokov od právoplatnosti konečného rozhodnutia vo veci, a na rozhodnutie krajského súdu sp. zn. 2S/273/2017 zo dňa 21.11.2018 (ďalej len „rozhodnutie krajského súdu“), ktorým bola žaloba dotknutých subjektov zamietnutá a ktoré je podľa žalobcu konečným rozhodnutím v danej veci. Žalovaný sa v súvislosti s touto námietkou teda zameril na posúdenie spornej skutočnosti, či dotknutí uchádzači spĺňali podmienku účasti osobného postavenia podľa § 32 ods.1 písm. f) ZVO s ohľadom na vydané rozhodnutia, a teda či je možné rozhodnutie krajského súdu považovať za konečné alebo sa za konečné rozhodnutie považuje až rozhodnutie Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „NSS SR“) o kasačnej sťažnosti. Žalovaný poukázal na gramatický výklad § 32 ods. 6 písm. c) ZVO, ktorým by bolo možné sa k takémuto záveru dopracovať, avšak podľa jeho názoru bolo potrebné brať do úvahy aj ďalšie metódy výkladu právnych noriem s ohľadom na ich účel. V tejto súvislosti poukázal na nový procesný predpis - SSP a charakter kasačnej sťažnosti ako mimoriadneho opravného prostriedku, ktorý sa podáva proti právoplatným rozhodnutiam krajských súdov a ktorého cieľom je dosiahnutie ochrany práv účastníkov konania. Po zmene procesného predpisu rozhodnutie PMÚ, proti ktorému bola podaná kasačná sťažnosť, je síce právoplatné, ale nevyvoláva právne účinky, a to z titulu ex lege odkladného účinku kasačnej sťažnosti. V čase prijímania predmetných ustanovení ZVO nebolo podľa žalovaného úmyslom zákonodarcu viazať konečné rozhodnutie na také rozhodnutie súdu, ktoré nevyvoláva právne účinky. Preto nie je možné skúmať len otázku právoplatnosti rozhodnutia súdu, ale aj to, či je takéto rozhodnutie spôsobilé vyvolať nástup právnych účinkov, ktoré sa uvádzajú v jeho výroku, a či neexistuje právna prekážka, aby takéto rozhodnutie mohlo byť použité ako podklad. V danom prípade ide o kasačnú sťažnosť podanú vo veciach správneho trestania, ktorá má v zmysle § 446 ods. 2 písm. c) SSP odkladný účinok ex lege, a teda právne účinky rozhodnutia krajského súdu môžu nastúpiť aj rozhodnutím NSS SR.

Žalovaný doplnujúco poukázal na § 447 ods. 2 SSP, podľa ktorého nastúpením odkladného účinku zo zákona alebo jeho priznaním sa do právoplatného rozhodnutia kasačného súdu pozastavujú účinky rozhodnutia krajského súdu a takéto rozhodnutie nemôže byť podkladom na vydanie naň nadväzujúcich rozhodnutí alebo opatrení orgánov verejnej moci. Ak teda kontrolovaný ponuky dotknutých uchádzačov z tohto dôvodu nevyvlúčil, nedošlo k porušeniu ZVO, pretože kontrolovaný nebol povinný to urobiť. Uzavrel, že právoplatné rozhodnutie krajského súdu nemôže byť podkladom pre vylúčenie uchádzača z verejného obstarávania. Vzhľadom na uvedené žalovaný považoval námietky č. 1 a č. 2 žalobcu za neopodstatnené, preto ich zamietol.

45. Napadnutým rozhodnutím, ktorým žalovaný preskúmaval odvolanie žalobcu č. 1 (smerujúce proti prvostupňovému rozhodnutiu vo vzťahu k námietkam č. 1) a odvolanie žalobcu č. 2 (smerujúce proti prvostupňovému rozhodnutiu vo vzťahu k námietkam č. 2), žalovaný prvostupňové rozhodnutie v celom rozsahu ako vecne správne potvrdil. Poukázal na to, že rovnaká právna otázka vo vzťahu k námietkam č. 1 sa riešila vo veci toho istého žalobcu v iných konaniach a zopakoval, že v prípade poskytovania papierových stravných lístkov a elektronických kariet ide o odlišné segmenty trhu, ktoré vyplývajú z odlišností v spôsobe zavedenia, „procesovania“, evidovania, spôsobu sprostredkovania zamestnancom a následného používania samotnými zamestnancami, z čoho vyplýva objektívna existencia určitých výhod a nevýhod, pričom závisí len od preferencií verejného obstarávateľa, pre aký typ prostriedku sa rozhodne. Taktiež zopakoval, že uprednostnenie jednej formy predmetu zákazky pred inou nemusí byť nutne znakom diskriminácie a je potrebné zvážiť aj ich uplatniteľnosť a využiteľnosť. Žalovaný mal za to, že kontrolovaný stanovením požiadavky na papierovú formu stravných poukážok vychádzal z posúdenia vlastných potrieb na zabezpečenie stravovania pre vlastných zamestnancov, a zdôraznil, že účelom ZVO nie je prinútiť verejného obstarávateľa obstaráť taký predmet plnenia, ktorý nespĺňa jeho potreby a požiadavky, ktoré sú najlepšie známe jemu samotnému. V rámci naplnenia potrieb verejného obstarávateľa nemožno jeho kompetenciu pri definovaní opisu predmetu zákazky obmedziť iba na sledovaný účel predmetu zákazky, ale je potrebné akcentovať aj iné požiadavky zodpovedajúce jeho potrebám. Podľa žalovaného mal kontrolovaný právo zadefinovať, akú formu stravných poukážok má v úmysle obstaráť pre svojich zamestnancov, a teda nepostupoval diskriminačne.

46. K námietkam č. 1 žalovaný v napadnutom rozhodnutí ďalej konštatoval, že na trhu pôsobí dostatočné množstvo subjektov, ktoré sú schopné plniť daný predmet zákazky. Hospodársky subjekt má právo slobodne sa rozhodnúť, aký bude jeho predmet podnikania a aké služby sa rozhodne na trhu ponúkať, a teda nemôže byť dané za vinu kontrolovanému, že obstaráva predmet zákazky, ktorý žalobca neposkytuje. Nemožno teda dospieť k záveru, že by opis predmetu zákazky zvýhodňoval konkrétneho dodávateľa na relevantnom trhu. V zásade akýkoľvek predmet zákazky je spôsobilý vylúčiť niektoré hospodárske subjekty z okruhu potenciálnych dodávateľov, nemožno však automaticky hovoriť o diskriminácii. Žalovaný vyjadril názor, že opis predmetu zákazky umožňoval otvorenú hospodársku súťaž na relevantnom trhu, t. j. na trhu poskytovateľov papierových stravných poukážok. Kontrolovaný stanovil podmienky súťaže nediskriminačne, rovnako pre všetky hospodárske subjekty na trhu papierových stravných lístkov. Verejný obstarávateľ je tým subjektom, ktorý určuje predmet

zákazky - to, čo ide obstaráť, tak, aby výsledok čo najlepšie zodpovedal jeho potrebám, pričom nie je povinný obstarávať to, čo im nezodpovedá. Zo súťažných podkladov pritom jednoznačne vyplýva, že kontrolovaný predkladanie variantných riešení v predmetnom verejnom obstarávaní neumožnil, čo je výlučne na jeho rozhodnutí. Variantné riešenie je fakultatívna možnosť, nie povinnosť. V procese verejného obstarávania nie je dôležitý len jeho účel, ale aj charakteristika vlastností služieb a plnení, ktorými má byť zabezpečený.

47. Vo vzťahu k námietkam č. 2 žalovaný poukázal na svoju rozhodovaciu činnosť v obdobných veciach a zdôraznil účel právnych noriem. Vzal do úvahy historický výklad ustanovenia § 32 ods. 6 ZVO, ktoré bolo do ZVO začlenené novelou č. 232/2008 Z. z., a poukázal na Dôvodovú správu k tejto novele, podľa ktorej okrem iného „...*musí existovať nespochybniteľný dôkaz o jeho previnení sa, ktorým je konečné rozhodnutie príslušného orgánu verejnej moci...Ak bola podaná žaloba proti rozhodnutiu správneho orgánu, konečným rozhodnutím, od ktorého nadobudnutia právoplatnosti plynie trojročná lehota, je právoplatné rozhodnutie súdu, ktorým bola žaloba zamietnutá alebo konanie zastavené...*“. Žalovaný zároveň poukázal na to, že s účinnosťou od 01.07.2016 sa v rámci správneho súdnictva dovtedajší apelačný systém nahradil kasačným systémom, pričom rozhodnutie, proti ktorému je podaná kasačná sťažnosť, je síce právoplatné, ale titulom odkladného účinku nevyvoláva právne účinky. Žalovaný vyslovil názor, že úmyslom zákonodarcu nebolo viazať konečné rozhodnutie o zákaze účasti vo verejnom obstarávaní na také rozhodnutie súdu, ktoré nevyvoláva právne účinky. Z hľadiska teleologického výkladu žalovaný dospel k záveru, že v danom prípade je potrebné skúmať, či vydané rozhodnutie krajského súdu je spôsobilé vyvolať nastúpenie právnych účinkov, ktoré sa uvádzajú v jeho výroku, a či neexistuje právna prekážka, aby takéto rozhodnutie bolo možné použiť ako podklad, pričom zistil, že tieto podmienky rozhodnutie krajského súdu nespĺňa s poukazom na § 447 ods. 2 SSP. Za rozhodujúce je podľa žalovaného potrebné považovať až konečné rozhodnutie NSS SR. Žalovaný v tejto súvislosti citoval rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Sžf/31/2011 zo 17.01.2012, z ktorého okrem iného vyplýva, že „...*napriek tomu, že toto rozhodnutie v rámci správneho konania bolo právoplatné, nie je možné pokladať ho za konečné a záväzné, keďže už v čase vydania napadnutého rozhodnutia prebiehalo konanie o preskúmanie jeho zákonnosti...*“, pričom išlo o rozhodnutie PMÚ a vec sa týkala preukazovania osobného postavenia podľa predchádzajúcej právnej úpravy verejného obstarávania. Vzhľadom na uvedené žalovaný obe odvolania žalobcu zamietol.

48. Správny súd, berúc do úvahy vyššie uvedené odôvodnenie preskúmaných rozhodnutí, nepovažuje žalobnú námietku podľa § 191 ods. 1 písm. d) SSP za opodstatnenú. Podľa názoru správneho súdu sa žalovaný podrobne, dostatočne a presvedčivo vysporiadal nielen s podstatou samotnej veci, t. j. s námietkami žalobcu vznesenými proti predmetnej verejnej súťaži, ale v odvolacom konaní sa vysporiadal aj s odvolacími argumentami žalobcu, pričom dal presvedčivú odpoveď na všetky skutkové a právne otázky danej veci, teda jasne a zrozumiteľne zdôvodnil, prečo rozhodol tak, ako rozhodol, a z čoho pritom vychádzal. Podľa názoru správneho súdu žalovaný v preskúmaných rozhodnutiach rozvinul aj vlastné skutkové a právne úvahy a jeho rozhodnutia nie sú ani protirečivé, práve naopak - sú logické, nadväzujúce a podložené. Navyše žalobca svoju argumentáciu vo vzťahu k tomuto žalobnému dôvodu formuloval len všeobecne, bez poukazu na konkrétne nedostatky preskúmaných rozhodnutí, ktoré by mali byť

dôvodom na konštatovanie takejto vady. Žalobca len vágne poukázal na nedostatok úvah, vlastného právneho posúdenia, prázdne citácie a opakovanie argumentov zo strany žalovaného, avšak neuviedol, v čom presne má nedostatok zrozumiteľnosti či dôvodov preskúmaných rozhodnutí spočívať, teda v čom vidí jeho nepreskúmateľnosť, ani aký má tento nedostatok vplyv na jeho práva. Podstatou žalobnej argumentácie v tomto smere je skôr nespokojnosť s výsledkom konania, resp. s tým, akým spôsobom sa žalovaný vysporiadal s jeho námietkami a argumentami, s ktorých vyhodnotením sa žalobca nestotožňuje. Táto skutočnosť však nie je spôsobilá založiť nezákonnosť napadnutého rozhodnutia z dôvodu jeho nepreskúmateľnosti. Správny súd nad rámec uvedeného zdôrazňuje, že zo strany orgánov verejnej správy nie je potrebné dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi (m. m. IV. ÚS 115/03, II. ÚS 76/07, I. ÚS 241/07, ako i rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva vo veciach Higgins proti Francúzsku, Hiro Balani proti Španielsku, Georgiadis proti Grécku), čo v prejednávanej veci bolo splnené.

49. V nadväznosti na uvedené správny súd ďalej skúmal správnosť právnych záverov, resp. právneho posúdenia danej veci, vyslovených žalovaným v preskúmaných rozhodnutiach. Vychádzal pritom z premisy, že nesprávnym právnym posúdením veci v zmysle § 191 ods. 1 písm. c) SSP sa rozumie stav, kedy príslušný orgán na správne a úplne zistený skutkový stav aplikuje nesprávnu právnu normu alebo jej časť, prípadne ak správne aplikovanú právnu normu nesprávne vyloží a v dôsledku toho dospeje k nesprávnym právnym záverom. V predmetnej veci žalobca namietal nesprávne právne posúdenie veci vo vzťahu k existencii skrytej diskriminácie, keď podľa jeho názoru došlo zo strany kontrolovaného k porušeniu ustanovenia § 10 ods. 2 ZVO, a tiež nesprávne právne posúdenie otázky existencie konečného rozhodnutia k zákazu účasti dotknutých subjektov na verejnom obstarávaní v zmysle § 32 ods. 1 písm. f), § 32 ods. 6 ZVO.

50. Pokiaľ ide posúdenie skutočnosti, či postupom kontrolovaného pri určovaní súťažných podmienok došlo ku (skrytej) diskriminácii vo vzťahu k žalobcovi, správny súd sa stotožňuje s názorom žalovaného, že určenie predmetu zákazky v podobe papierových stravných lístkov v súlade s požiadavkami, potrebami a fungovaním kontrolovaného nie je porušením zákazu diskriminácie vo verejnom obstarávaní. Správny súd poukazuje na to, že princíp nediskriminácie, vyjadrený v § 10 ods. 2 ZVO, zakazuje diskrimináciu hospodárskych subjektov a je v podstate vyjadrením zásady rovnakého zaobchádzania, ktorá sa prejavuje aj v možnosti účasti konkrétneho hospodárskeho subjektu na verejnom obstarávaní za rovnakých, resp. porovnateľných podmienok, ako ostatné subjekty. Podľa Dôvodovej správy k ZVO (Osobitná časť, K § 10) *„Predmetné princípy sledujú primárny cieľ, aby sa verejné obstarávanie otváralo hospodárskej súťaži, aby túto rozvíjalo a chránilo. Tieto zásady (princípy) majú zabezpečiť voľnú a efektívnu súťaž dodávateľov o zákazky, ktoré sú financované z verejných zdrojov, t. j. prvotný záujem je na efektívnej konkurencii s tým, že záujem na účelnom vynakladaní verejných prostriedkov pristupuje až následne, keď tento cieľ má byť dosiahnutý práve prostredníctvom zabezpečenia nediskriminačného a transparentného zaobchádzania so všetkými dodávateľmi, ktorí sú vzájomnými konkurentmi. Zásada rovnakého zaobchádzania je pritom určitou špecifikáciou všeobecnejšej zásady nediskriminácie. Podstatou tejto zásady je*

pravidlo, že žiadny zo záujemcov alebo uchádzačov nesmie byť priamo alebo nepriamo, vedome alebo nevedome zvýhodnený alebo znevýhodnený oproti iným subjektom v rovnakom postavení. Zásada transparentnosti má zabezpečiť, aby zadávanie verejných zákaziek prebiehalo priehľadným, právne korektným a predvídateľným spôsobom...Podľa ustálenej rozhodovacej praxe súdov, princíp rovnakého zaobchádzania so všetkými uchádzačmi, resp. záujemcami spočíva na tom, že verejný obstarávateľ, resp. obstarávateľ pristupuje principiálne rovnakým spôsobom voči všetkým uchádzačom, resp. záujemcom, pričom nemôže žiadneho z nich priamo alebo nepriamo, vedome alebo nevedome zvýhodňovať alebo znevýhodňovať oproti iným uchádzačom alebo záujemcom v rovnakom postavení...“.

51. Správny súd zastáva názor, že za diskrimináciu, či už otvorenú alebo skrytú, nemožno považovať situáciu, ak verejný obstarávateľ dopredu jasne a zrozumiteľne stanoví predmet zákazky, ktorým je zabezpečenie stravovania jeho zamestnancov papierovými stravovacími lístkami, v súlade s jeho požiadavkami a so zabehnutým systémom, ktorý u neho ako u zamestnávateľa funguje a ktorý nechce a nie je na základe zákona povinný meniť, tak, ako tomu bolo v prejednávanej veci, pri vylúčení inej formy stravovacích lístkov, ktorá pre neho nie je aktuálna ani akceptovateľná. Správny súd zdôrazňuje, že verejný obstarávateľ sa považuje za „pána“ verejného obstarávania v tom zmysle, že určuje predmet zákazky, teda to, čo chce a potrebuje obstarat', resp. zabezpečiť, a to na základe jeho vlastného slobodného rozhodnutia. Nedostatok či neexistencia potreby niečo obstarat' totiž zároveň znamená absenciu potreby uskutočniť verejné obstarávanie, resp. súťaž.

52. Účelom ustanovenia § 10 ods. 2 ZVO je zachovávať rovnaký prístup ku všetkým uchádzačom, ktorý spĺňajú požiadavky stanovené súťažnými podmienkami. Ak sú súťažné podmienky zadefinované jasne, zrozumiteľne a nepripúšťajú rôznu interpretáciu, a teda predmet zákazky je riadne zadefinovaný, nie je porušením zákazu diskriminácie, ak vylučujú z verejného obstarávania subjekty, ktoré nie sú schopné - s ohľadom na predmet svojho podnikania - predmet verejného obstarávania plniť, ako tomu bolo v prejednávanej veci. Zrozumiteľnosť a jasné zadefinovanie predmetu zákazky v súťažných podkladoch pritom nespochybňoval ani sám žalobca. Správny súd poukazuje na to, že medzi základné zásady verejného obstarávania patrí aj zásada efektivity a hospodárnosti, ktoré vyžadujú, aby sa pri obstarávaní zákazky minimalizovali náklady a zmaximalizovala efektivita. Táto požiadavka by však nemohla byť naplnená, ak by verejný obstarávateľ bol povinný v rozpore so svojimi aktuálnymi potrebami obstarat' taký predmet, v súvislosti s ktorým by musel meniť zabehnutý systém fungovania a vynaložiť ďalšie náklady na jeho zavedenie, resp. by musel riešiť ďalšie komplikácie v súvislosti s ním. Je otázkou výberu a možností verejného obstarávateľa, aký predmet zákazky si zvolí, ak ho zadefinuje v súlade so zákonom a zachová pritom základné zásady verejného obstarávania. Žalobca podľa názoru správneho súdu nepreukázal, že by u neho došlo k diskriminácii či odlišnému zaobchádzaniu oproti iným subjektom s rovnakým predmetom podnikania, a jediným dôvodom, pre ktorý sa predmetnej súťaže nemohol zúčastniť, bola skutočnosť, že predmet zákazky bol iný než predmet jeho podnikania, ktorý je otázkou slobodnej vôle žalobcu. To platí aj pre inovačné technológie, ktoré sú environmentálne vyspelé, ak ich používanie neprikazuje zákon. Kontrolovaný nie je povinný zavádzať inovácie, ktoré by mohli byť pre neho nevhodné, neakceptovateľné,

nákladné, ak mu takúto povinnosť neukladá zákon. Zákon taktiež verejnému obstarávateľovi neukladá povinnosť obstarávať predmet zákazky len so zreteľom na účel obstarávania (v tomto prípade stravovanie zamestnancov), pri ktorom by sa nezohľadňovali potreby verejného obstarávateľa. Inak povedané, účel nie je jediným faktorom, ktorý by pri určovaní predmetu zákazky mal byť zohľadňovaný.

53. Pokiaľ ide o uplatniteľnosť toho - ktorého spôsobu zabezpečenia stravovania, správny súd zastáva názor, že ju nemožno posudzovať iba cez prizmu počtu stravovacích miest, na ktorých je možné konkrétnu formu stravného uplatniť tak, ako to prezentuje žalobca. V tejto súvislosti je nevyhnutné vziať do úvahy aj zvyklosti zamestnancov, odrážajúce okrem iného priestorovú dostupnosť stravovania, jeho cenu, ponuku a iné, aj s ohľadom na to, že výška príspevku na stravovanie je zo zákona obmedzená a je čiastočne hradená zo strany zamestnancov. Navyše správny súd poukazuje na to, že sám žalobca v žalobe priznáva, že medzi stravnými lístkami a elektronickými kartami sú viaceré odlišnosti, teda nie je možné ich považovať za celkom totožné, aj keď sa navzájom alternujú a predstavujú vo vzájomnom vzťahu dve variácie s rovnakým účelom. Správny súd má za to, že kontrolovaný nepochybil, ak zo súťaže vylúčil variantné riešenie a pripustil len jednu formu predmetu zákazky, ktorej vhodnosť a účelnosť v priebehu konania pred žalovaným preukázal jednak svojimi tvrdeniami, jednak predložením Záznamu z rokovania závodného výboru odborovej organizácie SLOVES pri Mestskom úrade v Dunajskej Strede z 27.01.2020, z ktorého vyplýva prerokovanie možnosti zmeny stravných lístkov na stravovacie karty s negatívnym záverom. Podľa názoru správneho súdu nemožno od verejného obstarávateľa požadovať také definovanie predmetu zákazky, ktorý by už len titulom určitej formy plnenia predpokladal zvýšené náklady, zmenu systému a nesúhlas zamestnancov, teda tých, ktorým je táto forma prioritne určená na používanie. Žalovaný nepochybil, ak dospel k záveru, že nejde o porušenie § 10 ods. 2 ZVO, pričom nevybočil z medzí rovnakého zaobchádzania ani z hľadiska jeho ustálenej rozhodovacej činnosti. Správny súd sa stotožňuje s tým, že uprednostnenie jednej formy predmetu zákazky nie je bez ďalšieho znakom diskriminácie a diskriminačné konanie kontrolovaného v danej veci nebolo preukázané. Správny súd nespochybňuje skutočnosť, že elektronické poukážky sú alternatívnou podobou papierových stravovacích poukážok a obe sú plne zastupiteľnými tovarmi, táto skutočnosť však automaticky neznamená, že v prípade vylúčenia jednej z týchto foriem vo verejnej súťaži dochádza k porušeniu zásad verejného obstarávania, teda zákazu diskriminácie a rovnakého zaobchádzania.

54. Pokiaľ ide o posúdenie právnej otázky, čo je konečným rozhodnutím vo vzťahu k zákazu účasti na verejnom obstarávaní v danej veci v zmysle § 32 ods. 1 písm. f), § 32 ods. 6 ZVO, správny súd sa prikláňa k názoru žalovaného, že je ním až meritórne rozhodnutie NSS SR o kasačnej sťažnosti. Správny súd poukazuje na to, že odkladné účinky kasačnej sťažnosti, ktoré zanikajú právoplatným rozhodnutím NSS SR o nej (§ 447 ods. 2 SSP), bránia v tom, aby nastúpili (prejavili sa) účinky preskúmaného rozhodnutia, ktoré vyplývajú z ich právoplatnosti a vykonateľnosti ako základných vlastností rozhodnutia (por. II. ÚS 264/04). Správny súd v tomto smere pripomína, že právoplatnosť je taká vlastnosť rozhodnutia, ktorá sa prejavuje ako jeho záväznosť a nezmeniteľnosť pre subjekty, ktorým je rozhodnutie určené, a ktoré sa ním musia riadiť. Vykonateľnosť ako vlastnosť rozhodnutia predstavuje jeho vynúiteľnosť zákonom

prípustnými prostriedkami (exekúciou). Odkladné účinky kasačnej sťažnosti majú za následok spočívanie týchto účinkov ako celku, teda záväznosti a vynútiteľnosti ich plnenia, pričom rozhodnutie sa už nepovažuje za nezmeniteľné, keďže je možné ho zrušiť alebo zmeniť v rámci kasačného konania.

55. Odkladné účinky kasačnej sťažnosti, ktoré v danej veci nastúpili zo zákona [§ 446 ods. 2 písm. c) SSP], spôsobujú, že z rozhodnutia krajského súdu, ktorým bola správna žaloba proti rozhodnutiu PMÚ o uložení zákazu účasti na verejnom obstarávaní pre dotknuté subjekty zamietnutá (resp. ani z rozhodnutí PMÚ) neplynú práva ani povinnosti, a teda ani zákaz účasti vo verejnom obstarávaní nie je vo vzťahu k nim uplatniteľný. Správny súd podotýka, že právoplatnosť rozhodnutia je jednou z podmienok, za ktorých je možné podať kasačnú sťažnosť (por. § 439 ods. 1 SSP), keďže správny súdny prieskum administratívnych rozhodnutí je jednoinštančný a kasačná sťažnosť v systéme opravných prostriedkov predstavuje mimoriadny opravný prostriedok, ktorý je možné podať len proti právoplatným rozhodnutiam krajského (správneho) súdu. Argumentovať právoplatnosťou rozhodnutia krajského súdu ako dôvodom na záver, že takéto rozhodnutie je konečným rozhodnutím vo veci, je preto neopodstatnené.

56. Správny súd v tejto súvislosti poukazuje na dôležitosť správneho výkladu právnych noriem, ktorý bez ohľadu na jeho charakter a zvolenú metódu (historický, systematický, logický výklad, etc.) musí byť predovšetkým ústavnokonformný, teda v súlade s Ústavou Slovenskej republiky (čl. 152 ods. 4) s tým, že „zo zásady ústavne konformného výkladu vyplýva tiež požiadavka, aby v prípadoch, ak pri uplatnení štandardných metód výkladu prichádzajú do úvahy rôzne výklady súvisiacich právnych noriem, bol uprednostnený ten, ktorý zabezpečí plnohodnotnú, resp. plnohodnotnejšiu realizáciu Ústavou Slovenskej republiky garantovaných práv fyzických alebo právnických osôb. Inak povedané, všetky orgány verejnej moci sú povinné v pochybnostiach vykladať právne normy v prospech realizácie Ústavou Slovenskej republiky (a tiež medzinárodnými zmluvami) garantovaných základných práv a slobôd...“ (Zb. Us. 10/2007). Výklad právnych noriem tak musí byť nasmerovaný predovšetkým v prospech ich adresátov, čo uvádzal i sám žalobca v žalobe. Správny súd však upriamuje pozornosť na to, že výklad právnej normy v prospech jej adresáta v tomto prípade znamená, že pôjde o výklad v prospech rozhodnutím dotknutých subjektov, ktorým bol uložený zákaz účasti na verejnom obstarávaní, nie výklad v prospech žalobcu, ktorý týmto rozhodnutím o zákaze účasti nebol nijakým spôsobom dotknutý na svojich právach. Je potrebné si uvedomiť, že uloženie zákazu účasti vo verejnom obstarávaní je nástrojom správneho trestania, čo okrem iného vyžaduje aj aplikáciu trestnoprávných zásad v takomto administratívnom a následne aj v správnom súdnom konaní. Správny súd preto zastáva názor, že nie je v súlade s ústavnokonformným výkladom ustanovení ZVO, ani v súlade so zásadou všeobecnej spravodlivosti, vykladať ustanovenie § 32 ods. 1 písm. f), ods. 6 SSP reštriktívnym spôsobom, obmedzujúcim sa na doslovné znenie právnej normy a vylúčiť z účasti na verejnom obstarávaní subjekty, vo vzťahu ku ktorým prebieha prieskum právoplatného rozhodnutia krajského súdu v kasačnom konaní na základe kasačnej sťažnosti. Výsledkom kasačného konania totiž môže byť nielen zamietnutie kasačnej sťažnosti, ale aj zrušenie rozhodnutia či jeho zmena s priamym dopadom na rozhodnutie vydané v administratívnom konaní vrátane jeho zrušenia kasačným súdom (por. § 461, § 462 SSP).

57. Správny súd pri posudzovaní právnej otázky konečného rozhodnutia považuje za rozhodujúce ustanovenie § 447 ods. 2 SSP, ktorým zákonodarca *expressis verbis*, jednoznačne a nepochybné, vymedzil následky vyplývajúce z odkladného účinku, bez ohľadu na to, či odkladný účinok nastúpil *ex lege* alebo inak. Podľa tohto ustanovenia nastúpením odkladného účinku sa až do právoplatného rozhodnutia kasačného súdu o kasačnej sťažnosti pozastavujú účinky napadnutého rozhodnutia správneho súdu a takéto rozhodnutie nemôže byť podkladom na vydanie naň nadväzujúcich rozhodnutí alebo opatrení iných orgánov verejnej moci. Inými slovami, aplikované na danú vec, rozhodnutie krajského súdu, u ktorého podaním kasačnej sťažnosti nastúpil odkladný účinok *ex lege*, nemôže byť podkladom pre vydanie rozhodnutia o vylúčení uchádzača z verejného obstarávania.

58. *Obiter dictum* správny súd poukazuje na to, že ustanovenie § 32 ods. 6 ZVO, ktoré je rozčlenené do písm. a) až písm. d), je komplexne formulované tak, aby zahŕňalo všetky situácie, ktoré by pri ustálení konkrétneho konečného rozhodnutia mohli nastať, a teda zahŕňajú aj prípad podania kasačnej sťažnosti. Správny súd už len dodáva, že uloženie zákazu účasti vo verejnom obstarávaní je správnym trestaním, je preto potrebné, aby vydané rozhodnutie a uložená sankcia (ktorá spravidla predstavuje zásadný dopad na podnikateľskú činnosť dotknutého subjektu a jeho fungovanie) mali skutočne konečný, finálny charakter a aby vykazovali známky nezmeniteľnosti, pretože až na základe rozhodnutia vydaného s konečnou platnosťou je možné uloženie sankciu „uviesť do života“, resp. vymáhať. Rozhodnutie, ktoré je predmetom prieskumu v kasačnom konaní, však takéto atribúty nespĺňa. Navyše, až do vydania konečného rozhodnutia o zákaze účasti vo verejnom obstarávaní (v rámci aplikácie trestnoprávnych zásad na správne trestanie) platí zásada prezumpcie nevinu, v zmysle ktorej tieto subjekty nie je možné potrestať skôr, ako bude vec s konečnou platnosťou rozhodnutá. Dodržanie tejto zásady neznamená účelové obchádzanie právoplatne uložených sankcií, ale prevenciu pred trestaním, ktoré by mohlo byť neskorším rozhodnutím kasačného súdu uznané ako nezákonne uložené.

59. Nad rámec súdneho prieskumu správny súd zároveň pre úplnosť dodáva, že rozsudok krajského súdu sp. zn. 2S/273/2017 zo dňa 21.11.2018 bol rozsudkom NSS SR sp. zn. 4Sžhk/1-4/2020 zo dňa 28.08.2024 zrušený a vec bola vrátená správne súdu na ďalšie konanie.

60. Vzhľadom na uvedené správny súd nepovažuje žalobcom tvrdenú existenciu nesprávneho právneho posúdenia veci v uvedených otázkach za opodstatnenú a uzatvára, že pri vyhodnocovaní predmetných otázok nedošlo k ich nesprávnemu právnemu posúdeniu zo strany žalovaného a v danej veci nebol daný dôvod na vylúčenie dotknutých subjektov (uchádzačov) z verejného obstarávania z dôvodu podľa § 32 ods. 1 písm. f), § 32 ods. 6 písm. c) ZVO.

61. Správny súd sa nestotožňuje ani s tvrdením žalobcu o existencii vady nedostatku zisteného skutkového stavu podľa § 191 ods. 1 písm. e) SSP. Žalovaný svoje rozhodnutia založil na obsahu administratívnych spisov vrátane vyjadrení kontrolovaného, ktoré podrobne v preskúvaných rozhodnutiach popísal. Správny súd podotýka, že aj táto námietka žalobcu bola formulovaná nejasne, len s poukazom na nepreukázanie potrieb kontrolovaného, absenciu zisťovania využitia elektronických stravovacích kariet v obvode Trnavského kraja a aktuálnu situáciou na trhu, bez toho, aby žalobca uviedol, aké konkrétne dôkazy mali byť podľa neho zo

strany žalovaného vykonané a aký by ich prípadné vykonanie mohlo mať vplyv na výsledok konania. Správny súd v súvislosti s preukazovaním dôvodov, pre ktoré bol predmet zákazky vymedzený určitým spôsobom - stravovacími poukázkami v listinnej podobe (stravné lístky), považuje za relevantné jednak tvrdenia samotného kontrolovaného, podklady z verejného obstarávania (najmä súťažné podmienky), ale aj Záznam z rokovania závodného výboru odborovej organizácie SLOVES pri Mestskom úrade v Dunajskej Strede zo dňa 27.01.2020, ktoré sú podrobne analyzované v prvostupňovom rozhodnutí. Správny súd zastáva názor, že v danej veci bolo dokazovanie na účely rozhodnutia vo veci vykonané v dostatočnom rozsahu a nebolo potrebné vykonanie ďalších dôkazov s poukazom na to, že predmet zákazky bol jasne zadefinovaný už v súťažných podkladoch, v zmysle odôvodnených potrieb kontrolovaného, ktoré žalovaný v administratívnom konaní opodstatnene uznal ako relevantné. Prieskum aktuálneho trhu vo vzťahu k zisťovaniu využitia elektronických stravovacích kariet bol vzhľadom na jasne zadefinovaný predmet verejného obstarávania nadbytočný.

62. Správny súd rezultuje, že napadnuté rozhodnutie v spojení s prvostupňovým rozhodnutím vychádza z náležite zisteného skutkového stavu, obsahuje všetky zákonné náležitosti, je založené na dostatočných dôvodoch a je zrozumiteľné a presvedčivo odôvodnené. Správny súd zároveň konštatuje, že žalovaný nepochybil, ak sa stotožnil so záverom prvostupňového orgánu, že námietky žalobcu podané podľa § 170 ods. 3 písm. b), písm. g) ZVO, smerujúce proti podmienkam verejného obstarávania a proti inému úkonu vo verejnom obstarávaní, nie sú opodstatnené. Podľa názoru správneho súdu nedošlo ani k nesprávnej právnej aplikácii či k nesprávne mu výkladu ustanovení § 10 ods. 2, § 32 ods. 1 písm. f), ods. 6 ZVO. Preskúvané rozhodnutia boli vydané v súlade so zákonom a nemožno prisvedčiť žiadnej zo vznesených žalobných námietok podľa § 191 ods. 1 písm. c), písm. d), písm. e) SSP, keďže žalobca neuviedol žiadne relevantné skutočnosti, ktorými by spochybnil zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

63. Vzhľadom na uvedené správny súd žalobu ako nedôvodnú postupom podľa § 190 SSP zamietol.

64. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 168 SSP (a contrario) a úspešnému žalovanému nepriznal právo na náhradu trov konania, pretože nezistil dôvod, pre ktorý by bolo možné od žalobcu takúto náhradu spravodlivo požadovať. Ďalší účastník konania sa vzdal účasti v tomto konaní podaním doručeným krajskému súdu dňa 09.04.2021, pričom okrem uskutočnenia tohto podania nevykonal žiaden ďalší úkon, preto správny súd o náhrade trov konania voči tomuto účastníkovi nerozhodoval.

65. Toto rozhodnutie prijal správny súd v senáte pomerom hlasov 3 : 0 (§ 139 ods. 4 veta prvá SSP).

Poučenie: Proti tomuto rozsudku je prípustná kasačná sťažnosť, ktorú môže podať oprávnený subjekt (§ 442 SSP), a to v lehote 30 dní od jeho doručenia na Správny súd v Bratislave. Zmeškanie lehoty nemožno odpustiť.

V kasačnej sťažnosti sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 57 SSP) uviesť označenie napadnutého rozhodnutia, údaj, kedy bolo napadnuté rozhodnutie doručené sťažovateľovi, opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 SSP sa podáva (sťažnostné body) a návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh). Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti.

V kasačnej sťažnosti nemožno uplatňovať nové skutočnosti a dôkazy okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podanej kasačnej sťažnosti.

Kasačná sťažnosť nie je prípustná, ak sa opiera o iné dôvody, ako sú uvedené v § 440 SSP, ak sa opiera o dôvody, ktoré sťažovateľ neuplatnil v konaní pred správnym súdom, v ktorom bolo vydané napadnuté rozhodnutie, hoci tak urobiť mohol, alebo ak smeruje len proti dôvodom rozhodnutia správneho súdu. Dôvod kasačnej sťažnosti nemožno vymedziť tak, že sťažovateľ poukáže na svoje podania pred správnym súdom.

V konaní o kasačnej sťažnosti musí byť sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa alebo opomenutého sťažovateľa musia byť spísané advokátom. Povinné zastúpenie advokátom v kasačnom konaní sa nevyžaduje, ak a) má sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa; b) ide o konania o správnej žalobe podľa § 6 ods. 2 písm. c) a d); c) je žalovaným Centrum právnej pomoci.

V Bratislave dňa 9. októbra 2025

JUDr. Dana Jelinková Dudzíková, LL.M.
predsedníčka senátu

JUDr. Ingrida Hudecová
členka senátu

JUDr. Lucia Kúdelčíková
členka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

██████████